

тогава може да дише животворный воздухъ, *когато она узнае истинно-шо и добро-шо*, или когато узнае истинно-шо *быше* кое-то е Богъ. (Плат. за Републ. IX. 585). —

(Человѣкъ состои отъ тѣло и душа. — Тукъ не е мѣсто да хортуваме за назначеніе-то и свойства-та на тѣло-то; мы смы длѣжни само спорядъ предположеніе-то си да пообъяенимъ накѣсичко: що е душа-та? какво отношеніе има она къмъ духъ-тъ, умъ-тъ и разумъ-тъ; и кои сѣ нейни-тѣ способности чрезъ които человѣкъ мисли, разсѣжда и разбира?? — Това и составлява предметъ на Логика-та. Мы казахмы по горѣ че ветхи-тѣ Грѣцки Списталели разнозначително употреблявали думѣ-тѣ „λόγος“ по това и обѣрквали димы-тѣ „λόγος νοῦς“ и „πνεῦμα“ (разумъ, умъ и духъ); тѣй сѣщо они обѣрквали „πνεῦμα“ еъ „ψυχὴν“ (духъ еъ душа). — Еврипидъ напиримѣръ казва че самосознателнѣй духъ и душа-та *едно шрѣба да сѣ* (τὴν ψυχὴν ἢ τὸν νοῦν ταυτὸν εἶναι.) — Нѣкои ветхи Спистатели (Августинъ, Аристотель и проч) отдавали на душа-та двѣ способности: *уознавашелнѣ* и *чувствителнѣ*; между всичкы-тѣ же Св. Отцы святѣй Атанасъ особенно раздѣля дуцѣ-тѣ отъ духъ-тъ. Подобно и Оригенъ казва „ἕτερον εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ψυχῆς“ друго е духъ-тъ и друго е душа-та. При това и св. Иоанъ ни проповяда въ Евангеліе-то си че Іеусъ Христосъ *былъ смушенъ духомъ* когато реклъ на ученицы-тѣ си: истинно, истинно ви казвамъ че единъ отъ васъ ще ме придаде“ (Еванг. отъ Иоан. 13. 21). По отпреди же и пакъ сѣщѣй Евангелистъ ни проповяда че Іеусъ Христосъ реклъ: „; *Сега душа-ша ми е смушена*“ (Еват. отъ Иоан. XII. 27.) Това е довольно сякамы за да се докаже че *духъ* и *душа* не е все едно.

Умъ-тъ же се просвѣтѣва отъ духъ-тъ и сѣдѣр-